

Lars Kepler

Spin

Vertaald door Edith Sybesma

2022
AMSTERDAM

Lars Kepler waarschuwt dat in *Spin* sommige gebeurtenissen uit het boek *Lazarus* en enkele details uit *Slaap* onthuld worden.

Op pag. 243 wordt het nummer 'Walk the Earth' van Europe geciteerd,
van het album *Walk the Earth*.
Tekst en muziek: Joey Tempest, Dave Cobb, Mic Michaeli, Aaron Raitiere.

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2022 Lars Kepler
Copyright Nederlandse vertaling © 2022 Edith Sybesma
Oorspronkelijke titel *Spindeln*
Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm
Published in the Dutch language by arrangement with Salomonsson Agency,
Stockholm, Sweden
Omslagontwerp Villa Grafica, Diemen
Omslagillustratie © Hummingbird Advertising and Design AB
Foto auteur Karl Nordlund
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey
Druk en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 031 0751 6
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ooit was er in Zweden een seriemoordenaar, Jurek Walter geheten, die van alle moordenaars in Noord-Europa de wreedste was en de meeste slachtoffers maakte.

Uiteindelijk hield inspecteur Joon Linna hem tegen.

Omdat Joon niet in aangeboren of metafysisch kwaad gelooft, zou hij het eerder zo formuleren dat Jurek in de loop der jaren dat deel van zijn ziel was kwijtgeraakt dat de mens de mogelijkheid geeft menselijk te zijn.

Van de weinigen die van Jureks bestaan wisten, zou de meerderheid waarschijnlijk beweren dat de wereld beter af was zonder hem.

Jurek Walter is dood, maar wat verdwijnt, is natuurlijk nooit helemaal weg, niet alsof het nooit heeft bestaan. Veel zaken in onze wereld kunnen van plaats verwisselen en wat heeft opgehouden te bestaan laat een gevaarlijke leegte achter, die op de een of andere manier gevuld zal worden.

Margot Silverman hoort de hoeven over de houtsnippers kleppen als haar paard over het verlichte pad galoppeert.

Het is een koude avond in augustus en de lucht is zwart.

De bomen vliegen voorbij en worden donker, verdwijnen helemaal en vangen dan het eerste licht van de volgende lantaarnpaal op.

Margot is hoofd van de Nationale Operationele Afdeling van de politie. Ze gaat een paar keer per week paardrijden op Värmdö om haar hoofd leeg te maken en tot zichzelf te komen.

Haar hartslag stijgt door het hoge tempo.

Het paard raast over het smalle pad.

Delen van de periferie flitsen voorbij alsof ze in de spotlights staan: de wortels van omgevallen bomen, de met kreupelhout begroeide grenslijn door het bos en een vochtig shirt met een smiley aan een slagboom.

Ze buigt zich naar voren en voelt de wind in haar ogen en op haar lippen.

In de galop, een asymmetrische drietelgang, is de ene kant van de rug hoger dan de andere. Elke drietakt eindigt met het optillen van de rechtersvoorvoet, waarna het contact met de grond verdwijnt.

De seconden waarin ze zweven veroorzaken vlinders in haar buik.

Catullus is een warmbloedige Zweedse ruiter met lange benen en een stevige nek. Om hem in galop te laten gaan hoeft Margot alleen haar been maar naar achteren te verplaatsen en haar heup naar voren te brengen.

Margots vlecht bonst bij elke hoefslag op haar rug.

Een ree rent over een open plek met wiegende varens. De lantaarns op het laatste stuk zijn kapot en Margot kan de grond voor zich niet meer zien. Ze sluit haar ogen, vertrouwt op het nachtzicht van Catullus

en laat zich meevoeren op de perfecte, golvende beweging.

Als ze haar ogen weer opendoet, ziet ze het licht van de stal tussen de bomen door, ze mindert vaart en ze gaat over in gestrekte draf.

Het zweet staat tussen haar borsten en op haar rug, en haar dijen en liezen zijn verzuurd na een uur intervaltraining.

Ze rijdt in stap door de hekken naar binnen en stijgt af.

Het is bijna elf uur en Margots zilvergrijze Citroën is de enige auto op het parkeerterrein.

Ze leidt Catullus in het donker naar de stal. De trems rammelt en de hoeven stoten dof tegen het droge, vertrapte gras.

Door de muren klinken harde bonzen uit een van de boxen.

Catullus blijft onverwacht staan, hij tilt zijn hoofd op en schuift een stukje naar achteren.

‘Wat is er?’ vraagt Margot. Ze kijkt het donker in, naar de tractor en de brandnetels.

Het paard is bang en blaast lucht uit door zijn neusgaten. Ze aait over zijn hals en probeert hem verder te laten lopen naar de ingang van de stal, maar hij wil niet.

‘Wat is er aan de hand, kerel?’

Hij trilt en maakt dan een scherpe draai alsof hij op hol zal slaan.

‘Wo-ho,’ zegt ze om hem af te remmen.

Margot houdt hem tegen met de teugels en stuurt hem resoluut in een halve cirkel, door het hoge gras het knerpemde grind op.

De drie lampen aan de gevel geven elk voorwerp drie scherpe schaduwen.

Catullus blaast en laat zijn hoofd zakken.

Margot kijkt naar de duisternis bij de gevel en huivert, ook al ziet ze niets.

Pas als ze in de verlichte stal komen, zet ze haar helm af. De punt van haar neus is rood en haar blonde vlecht ligt zwaar op de doorgestikte stof van haar jack. Haar rijbroek is vies boven de hoge laarzen.

Het ruikt sterk naar hooi en mest.

De paarden staan stil in hun boxen.

Ze leidt Catullus door de stalgang naar de wasplaats, neemt het zadel af en hangt het in de verwarmde zadelkamer.

Er rinkelen stijgbeugels tegen de planken wand.

Margot zal Catullus wassen, een deken over hem heen leggen en hem voeren in de box, ze zal hem wat extra zout geven, het licht uitdoen en naar huis rijden.

Ze voelt in haar jaszak of ze de oude zilveren heupflacon van haar vader niet is kwijtgeraakt. Die zit vol met handalcohol, niet omdat dat nou zo praktisch is, maar omdat het haar geluk brengt en altijd goed is voor een grapje.

De deur naar het erf kraakt.

Margot voelt zich niet op haar gemak. Ze keert terug naar de stalgang en kijkt naar de deur.

Catullus stapt rond in de box. Er druppelt water uit de slang en een donker stroompje loopt om de zweetschraper heen naar het putje in de vloer.

Een van de paarden verderop briest. Hoeven bonken op de vloer. De meterkast aan de muur broemt.

‘Hallo?’ zegt Margot.

Ze houdt haar adem in, blijft even stil staan kijken naar de deur en de duisternis achter het raam, waarna ze zich weer naar Catullus omdraait.

De lamp aan het plafond wordt in het zwarte, gewelfde paardenoog weerspiegeld.

Ze aarzelt even, pakt dan haar telefoon en belt naar huis. Johanna neemt niet op en de angst begint door haar maag te wervelen. Margot heeft al twee weken het idee dat ze geobserveerd wordt en ze heeft zelfs gevraagd of de dienst Intern Toezicht of de Säpo haar om de een of andere reden in de gaten houdt. Ze is helemaal niet paranoïde, maar door een aantal anonieme telefoontjes en een paar verdwenen oorhangers is ze zich gaan afvragen of zichzelf of Johanna een stalker achter zich aan heeft gekregen.

Margot doet nog een poging, de telefoon gaat over en de signalen vallen als peilloden door diep water. Net voordat ze wordt doorgeschakeld naar de voicemail knettert er iets.

‘Kletsnat en naakt,’ zegt Johanna als ze heeft opgenomen.

‘Hoe krijg ik het toch voor elkaar om altijd te bellen als je onder de douche staat?’ vraagt Margot glimlachend.

‘Wacht, ik zet de speaker aan...’

Er klinkt gerammel en dan verandert de geluidsruimte. Margot be-

denkt dat Johanna zonder kleren aan in hun verlichte slaapkamer staat, goed zichtbaar vanuit de appelboomgaard.

‘Hallo?’

‘Ik droog me af,’ zegt Johanna. ‘Ben je op weg naar huis?’

‘Ik moet de kleine man nog afspoelen.’

‘Rij voorzichtig.’

Margot hoort dat Johanna zich afdroogt terwijl ze praten.

‘Doe de gordijnen dicht en check of de deur op slot zit.’

‘Dit klinkt als *Scream*,’ zegt Johanna. ‘Je staat nu eigenlijk in de tuin naar me te kijken en voordat ik de deur op slot kan doen ben je al binnen.’

‘Dat is niet grappig.’

‘Oké, baas.’

‘Ik wil helemaal geen baas meer zijn, ik ben er niet goed in. Ik deed het goed als inspecteur, al was ik iets te zelfverzekerd, maar als chef...’

‘Hou op,’ valt Johanna haar in de rede. ‘Ik zou je best als chef willen hebben.’

‘Olala,’ lacht Margot en haar humeur klaart meteen op.

Johanna trekt het rolgordijn omlaag en het snoer rinkelend tegen de radiator.

‘Zet de sirene nu maar aan en kom naar huis,’ zegt ze op enige afstand van haar telefoon.

‘Zijn de meisjes lief naar bed gegaan?’

‘Alva vraagt zich af of je meer van je paard houdt dan van haar.’

‘Ai,’ zegt Margot en ze lacht.

Zodra ze het gesprek hebben beëindigd, komt het gevoel van onbehagen weer terug. Het rinkelende geluid tegen de radiator gaat nog even door en dan wordt het stil. Het moet hier uit de stal zijn gekomen, denkt Margot. Zo klinkt het altijd als de emmers die in de gang hangen tegen elkaar aan schommelen.

Een van de paarden drukt met zijn flank en zijn benen tegen de muur, zodat het kraakt.

Ze draait zich om naar de deur.

Het lijkt wel of een lang iemand zich probeert te verstoppen in de schaduw naast de voerkamer.

Ze begrijpt dat het de kast met bezems, scheppen en mestschrappers

moet zijn, ook al lijkt die verder naar voren te staan dan zou moeten.

De wind gaat dreunend over het zinken dak en laat de ramen aan hun haken schokken.

Ze loopt door de stalgang. De tralies voor de boxen schieten in haar ooghoek voorbij, zware paardenhoofden glanzen in het licht van de lamp aan het dak.

Ze zou graag willen dat Johanna de keukendeur controleerde; voor de kinderen is het moeilijk die goed af te sluiten. Maar ze weerhoudt zich ervan haar nog eens te bellen.

Ze zal alleen voor Catullus zorgen, naar huis rijden, een douche nemen, in haar warme bed kruipen en gaan slapen.

Het licht flinkt en wordt zwakker.

Ze blijft staan, luistert en kijkt voorbij de wasplaats naar de kleedkamer.

Alles is stil en dan klinkt er een snel tikken.

Alsof er een bal van dun zilverdraad over de vloer rolt.

Als Margot zich omdraait, verstomt het geluid meteen. Ze begrijpt niet waar het vandaan kwam.

Ze zoekt met één hand steun bij de voorkant van een box en kijkt weer naar de deur.

Van achteren komt het tikken snel dichterbij.

Catullus tilt zijn hoofd op, terwijl Margot een harde klap op haar onderrug voelt. Waarschijnlijk een trap van een paard, denkt ze nog voordat ze voorovervalt.

De wereld is in een oogwenk verdwenen.

Haar hoofd bonst.

Margot ligt op haar buik, ze is met haar voorhoofd en lippen op de betonnen vloer gevallen. Ze heeft een vreemd brandend en knijpend gevoel in haar rug.

Er hangt een bittere geur in de lucht.

Net als ze beseft dat er een pistool is afgegaan, hoort ze een harde piep in haar oren. De paarden zijn bang, ze bewegen allemaal in hun box, ze bonzen tegen de wanden, stappen heen en weer en ademen stootsgewijs door hun neusgaten.

Margot begrijpt dat ze is neergeschoten. Ze bloedt hevig en haar hart slaat veel te snel.

‘Lieve God, lieve God...’

Ze bedenkt dat ze moet opstaan en naar huis rijden om tegen haar dochters te zeggen dat ze van hen het meest van alles houdt.

Er komt iemand haar kant op lopen en opeens wordt Margot bang om dood te gaan.

Er klinkt een knarsend geluid, gevolgd door gerinkel tegen de radiator.

Ze heeft geen gevoel in haar onderlichaam, maar merkt dat iemand haar aan haar benen naar de deur sleept.

Haar heupbeen schraapt over de vloer.

Margot probeert zich aan een trog met ruwvoer vast te houden, maar ze is te zwak.

Een emmer valt om en rolt een stukje.

Haar jack en shirt kruipen omhoog.

Ze ademt snel en begrijpt dat de kogel haar ruggengraat heeft geraakt. Er gaat telkens een scheut van pijn door haar romp.

Het zijn net klappen met een bijl die ze maar in één richting voelt.

Margot wordt als een slachtdier weggesleurd, drijft als een bootje van boomschors op de stroom, zweeft als een zeppelin boven de akkers.

Ze krijgt wonderlijke gedachten.

Ze weet dat ze het niet mag opgeven, dat ze moet blijven vechten, maar ze is zo zwak dat ze haar hoofd niet meer omhoog kan houden.

Haar neus, mond en kin worden open geschaafd over het beton.

Het laatste wat Margot ziet voordat ze het bewustzijn verliest, is het glanzende bloedspoor dat ze achterlaat op de vloer.

Lisa staat met haar rug naar het raam en laat haar hand met het beslagen cocktailglas op de vensterbank rusten.

Het is midden in de nacht en ze bevindt zich in een bungalow in Rimbo, samen met twee mannen.

De ene is vijftig jaar, gekleed in een pak en een lichtblauw overhemd, hij heeft kort haar, grijs bij de slapen, en zijn nek lijkt stijf. Hij gooit de lege ijsblokjesvorm in de gootsteen, schenkt gin in de karaf en doet er tonic bij.

De andere man is begin twintig, breedgeschouderd en lang. Hij heeft een kaalgeschoren hoofd en ivoorwitte handpalmen en staat te roken onder de afzuigkap.

Lisa zegt iets en houdt haar hand voor haar mond als ze lacht.

De oudere man verlaat de keuken en een paar tellen later gaat de lamp in de badkamer aan. Zijn schaduw is van buitenaf vaag te zien door de dunne gordijnen.

Lisa is net negenentwintig geworden, ze draagt een plissérok en een zilvergrijze blouse die om haar borsten spant, haar donkere haar is glad geborsteld.

Ze is met een gehemeltespleet geboren en heeft een wit litteken op haar bovenlip.

De jongeman laat zijn peuk in een bierblikje vallen, loopt naar Lisa toe en laat haar iets zien op zijn telefoon. Hij slaat haar reactie glimlachend gade, zegt iets op gedempte toon en strijkt haar van haar wang.

Ze kijkt hem aan, gaat op haar tenen staan en zoent hem kort op de mond. Hij wordt ernstig, kijkt naar de gang, buigt dan naar voren en kust haar innig.

Saga Bauer observeert hen via de display van haar camera, ziet hoe

de jongere man zijn hand onder Lisa's rok steekt en haar door panty en slip heen tussen de benen streelt.

Het is stil in het kleine recreatiepark.

Een uur geleden heeft Saga de kruiwagen van de buurman gehaald, hem op de kop voor de hoge schutting gelegd en is erop geklommen.

Vanaf dit punt houdt ze de grote ramen van de bungalow in de gaten die uitkijken op de tuin aan de achterkant. Het licht uit de keuken en de woonkamer bereikt de rechte stammen van de dennen en de dennenappels op het droge gras.

De oudere man komt terug en blijft in de deuropening van de keuken staan. De beide anderen stoppen met zoenen en lopen naar hem toe.

Saga laat de telelens van de camera op de bovenkant van de schutting rusten om een rustig beeld te krijgen, maar het drietal heeft zich al naar de gang verplaatst.

Lisa's man zat bij Saga in de klas op de politieacademie en was al snel bij de politie van Norrmalm terechtgekomen. Hij vermoedt dat zijn vrouw vreemdgaat als hij nachtdienst heeft, maar heeft haar daar nog niet mee geconfronteerd.

In plaats daarvan heeft hij het detectivebureau in de arm genomen waar Saga tegenwoordig werkt. Hoewel ze hem bij het intakegesprek heeft gewaarschuwd dat je de waarheid niet altijd wilt weten, besloot hij haar in te schakelen.

Nu bevindt Lisa zich samen met de beide mannen vlak voor de donkere slaapkamer. Wat ze doen, is niet te zien, maar hun schaduwen bewegen langs de deurpost en de open deur.

Saga controleert of de camera loopt.

Het scherm is zwart, totdat een van de mannen de vloerlamp bij het nachtkastje aanknipt. De drie hebben bijna al hun kleren uitgetrokken. Lisa staat met haar rug naar het raam, duwt haar slip omlaag, stapt eruit en krabt aan haar rechterbil.

Ze heeft afdrucken rond de taille van het elastiek van de panty en blauwe plekken op haar kuit.

De muren zijn honingkleurig en het grote bed heeft een sierlijk koperen hoofdeinde.

Aan de muur hangt een foto van de bokser George Foreman. Het lamplicht glinstert in het glas.

De jongere man gaat op de rand van het bed zitten en neemt met zijn lichaam het meeste lamplicht weg.

De oudere man gaat liggen en haalt een condoom uit de bovenste la van het nachtkastje. Lisa komt naar hem toe, gaat schrijlings op zijn schenen zitten en wacht totdat hij zover is.

Ze zegt iets, hij pakt een geel sierkussen van de vloer en duwt dat onder zijn achterste.

Lisa kruipt over hem heen en zoent hem op de borst en de mond. Net voordat hij in haar komt, verdwijnt haar gezicht in de schaduw.

De jongere man zit nog steeds op de rand van het bed en probeert stijf genoeg te worden om een condoom om te doen.

De snelle stoten van de geslachtsgemeenschap planten zich voort naar de staande lamp, zodat de gouden franjes van de kap ervan trillen.

Saga wacht op het moment dat Lisa's gezicht zichtbaar wordt.

Zolang haar gezicht niet duidelijk op de film te zien is tijdens de daad, kan ze het overspel ontkennen. Ze kan berouwvol zijn omdat ze een andere man heeft gezoend en beweren dat ze het huis had verlaten op het moment dat een andere vrouw daar aankwam.

De mechanismen van de ontkenner werken altijd samen met die van de leugenaar.

In het huis achter Saga gaat het licht aan.

Lisa stopt, legt een hand op de rug van de jongeman en zegt iets. Hij reikt naar een fles olie die op het andere nachtkastje staat.

Ze zit nog schrijlings op de heupen van de oudere man en leunt naar voren als de jongere op zijn knieën achter haar komt zitten.

Lisa's dijen trillen van de pijn als hij haar anaal penetreert. De drie zijn even helemaal stil en dan beginnen de beide mannen voorzichtig te stoten.

Het licht is nog steeds te slecht.

Saga hoort iemand aankomen over het gras achter haar, ze kijkt even over haar schouder en raadt dat het de buurman is die haar heeft ontdekt.

'Dit is privéterrein,' zegt hij. 'Je kunt niet...'

'Politiewerk,' kapt ze hem af en ze kijkt hem aan. 'Houd afstand.'

De man, die een witte snor en een jagersvest draagt, komt met een gestreste blik dichterbij.

‘Mag ik een legitimatie zien?’ zegt hij.

‘Straks,’ antwoordt Saga en ze kijkt weer in de camera.

Het tegenlicht gaat langs de drie op het bed en werpt een schaduw over het stoffige glas van het raam. Af en toe is het gezicht van de jongere man en profiel te zien, de neus en de gespannen mond. Er glimt een nat lichaamsdeel in het schijnsel, schommelende billen, een gerimpelde nek en gespannen dijbeenspieren.

‘Ik bel de politie,’ waarschuwt de buurman.

Een van de drie stoot per ongeluk tegen het nachtkastje, waardoor de lamp omvalt en tegen de fauteuil aan blijft liggen.

Opeens wordt Lisa’s gezicht vol verlicht. Haar mond is open en haar wangen zijn rood. Ze zegt iets en sluit haar ogen; de witte borsten trillen en haar haar schommelt voor haar gezicht heen en weer.

Saga filmt nog even door, stopt dan de opname, zet het lenskapje op de camera en klimt van de kruiwagen. De buurman stapt naar achteren met zijn telefoon tegen zijn oor. Ze laat haar ongeldige dienstpas van de Säpo zien, terwijl de man contact krijgt met een centralist.

Saga steekt zijn grasveld over, klimt over het hek en volgt dan de weg naar de zwemsteiger. Haar motorfiets staat naast de afvalcontainers op het parkeerterrein.

Als ze haar camera in haar tas heeft gedaan, belt ze haar baas. Ze kijkt uit over de platte rotsen en het donkere water.

‘Met Henry Kent.’

‘Sorry dat ik zo laat nog bel,’ zegt ze. ‘Maar je wilde dat ik verslag zou uitbrengen...’

‘Ja, precies,’ valt hij haar in de rede.

‘Oké, maar nu ben ik in elk geval klaar en ik heb alles op film.’

‘Mooi.’

Saga heeft haar blonde haar in een lange paardenstaart en ondanks de donkere kringen onder haar ogen en de diepe, verticale rimpel op haar voorhoofd is ze nog altijd ontzettend mooi.

‘Kan ik... mag ik de camera morgenvroeg op kantoor afgeven, omdat het nu al zo laat is?’

‘De camera moet meteen terug,’ antwoordt hij.

‘Het punt is alleen dat ik vroeg op moet en...’

‘Wat snap je niet?’ onderbreekt hij haar met stemverheffing.

‘Niets, maar ik...’

Ze zwijgt als ze zich realiseert dat hij heeft opgehangen. Ze zucht, stopt de telefoon in de binnenzak van haar jack, trekt de rits omhoog, zet haar helm op en stapt op haar motor. Ze rijdt het parkeerterrein af en volgt de weg tussen de recreatiewoningen door.

Na haar lange ziekteverlof wilde Saga niet terugkeren naar haar baan bij de Säpo, maar informeerde bij de NOA. De personeelschef had geantwoord dat er geen vacatures waren, maar dat haar competentie uiteraard interessant voor hen was, en had beloofd het met de leiding te bespreken.

Toen bleek dat Saga, ook al voelt ze zich klaar om weer bij de politie te gaan werken, daarvoor eerst groen licht moest krijgen van de psycholoog van het Crisis- en Traumacentrum van de politie.

In afwachting daarvan werkt Saga voor Kents detectivebureau aan overspelzaken en achtergrondchecks. Naast de detectivebaan brengt ze bijna al haar vrije tijd door als coach van twee kinderen met het syndroom van Down.

Saga woont alleen, maar heeft een seksuele relatie met de anesthesist die meer dan drie jaar geleden haar halfzus onder narcose heeft gebracht in het Karolinska Ziekenhuis in Huddinge.

Het is halfvier 's ochtends als ze voor het kantoor van het detectivebureau in de Norra Stationsgatan blijft staan, de deurcode intoetst, de lift neemt naar de derde etage, de deur opendoet en het alarm uitschakelt.

Saga kijkt routinematig naar de post in de plastic bak achter de deur en vindt een met tape omwikkeld doosje met haar naam erop. Ze neemt het mee naar haar hokje, legt het op haar bureau en gaat zitten. Nadat ze in de computer heeft ingelogd haalt ze de geheugenkaart uit de camera, duwt die in de kaartlezer, hevelt de film over naar de computer en archiveert hem.

Met een duf hoofd kijkt Saga uit het raam naar het nachtverkeer van Norrtull, naar wegen, bruggen en verlichte monden van autotunnels.

Als de harddisk van de computer begint te kraken schrikt ze op uit haar verzonkenheid en staat op. Ze bergt de camera op in de kluis en keert terug naar haar werkplek.

Met ogen die prikken van slaapgebrek trekt ze de bruine tape van

de doos, maakt hem open, houdt hem onder de lamp, stopt haar rechterhand erin en haalt er een prop papier uit. Een verfrommelde kindertekening met iets erin.

Ze vouwt de tekening open op haar bureau. Er komt een bundeltje van wit linnen met kant tevoorschijn.

Ze pakt een potlood en duwt de dunne stof rond een grijs voorwerp open.

Het is een tinnen figuurtje, niet meer dan twee centimeter hoog.

Het licht glinstert in het grijze metaal.

Ze zet de lamp in een andere hoek en ziet dat het tinnen figuurtje een man voorstelt met een baard en een jas met smalle schouders.

De glasscherven op de vloerbedekking knarsen onder Joona Linna's voeten als hij langzaam door de hotelkamer loopt.

De man met het gerimpelde gezicht hangt met een gebroken nek in de strop en schommelt krakend heen en weer in de raamopening.

De voorkant van zijn overhemd is donker van het bloed dat uit de diepe insnijding van het touw komt.

Stukjes glas vallen rinkelend op de vensterbank onder hem.

Zijn laatste fluistering echoot na in Joona's hoofd.

De woorden kronkelen als een slang door zijn lichaam, zonder een comfortabele plaats te vinden of een weg naar buiten.

Joona weet dat de hangende man dood is, dat de halswervelkolom gescheurd is, maar toch moet hij zijn pols voelen en hij steekt voorzichtig zijn hand naar hem uit. Dan gaat de telefoon.

Joona opent zijn ogen, pakt de telefoon van het nachtkastje en neemt met gedempte stem op voordat hij nog eens kan overgaan.

'Sorry dat ik zo laat nog bel,' zegt een man.

Joona stapt uit bed, ziet dat Valeria haar slaperige ogen opendoet, aait over haar wang en loopt met de telefoon naar de keuken.

'Waar gaat het over?' vraagt hij zacht.

'Ik ben Walied Mohammed van de regionale eenheid Stockholm-Zuid... Om halfelf heeft de alarmcentrale een telefoontje gekregen van Johanna, de vrouw van Margot Silverman. Margot was rond negen uur naar manege Beatelund bij Gustavsberg op Värmdö gegaan en had allang thuis moeten zijn. Johanna kon de kinderen niet alleen thuis laten, maar ze was bang dat Margot een ongeluk had gehad, dus de meldkamer stuurde een eenheid... Zojiust hebben de collega's die erheen zijn gegaan verslag uitgebracht. Ze hebben Margot niet gevonden, maar schijnbaar lag er heel veel bloed op de vloer van de

stal... Ik weet niet, ik dacht dat u dat zou willen weten.'

'Bedankt, ik ga er meteen heen,' antwoordt Joona. 'Kun jij zorgen dat niemand iets aanraakt? Dat is belangrijk, vraag de collega's ter plaatse niets te ondernemen totdat ik er ben. Ik kom met mijn eigen technicus en dan nemen wij het over.'

Joona beëindigt het gesprek, belt zijn oude vriend Erixon en legt de situatie uit.

Het is nu vijf over twee.

De patrouillewagen is drie kwartier geleden bij de stal aangekomen.

Er zijn vijftien negentig minuten verstreken sinds Johanna 112 heeft gebeld. Wegversperringen plaatsen heeft geen zin. Ze kunnen nu alleen de locatie onderzoeken en proberen te achterhalen wat er is gebeurd.

'Oké,' fluistert Erixon.

'Ik weet dat je last hebt van je rug, maar ik...'

'Dat komt wel goed.'

'Ik heb de beste technicus nodig die we hebben,' legt Joona uit.

'Maar omdat die niet opnam op dit uur, heb je mij maar gebeld,' grapt Erixon in een poging zijn ongerustheid te verbergen.

Ze spreken af bij de oprit naar de stal. Joona gaat terug naar de slaapkamer en kleedt zich aan. Valeria komt in haar dunne nachthemd uit bed en slaat een vest om haar schouders.

'Wat is er aan de hand?' vraagt ze.

Joona doet snel het horloge om dat hij van zijn dochter Lumi heeft gekregen. Ze heeft het gekozen omdat de wijzerplaat dezelfde kleur grijs heeft als zijn ogen.

'Er belde net een collega,' antwoordt hij en hij maakt de knopen van zijn broek vast. 'Ik moet weg, het is...'

'Iemand die je kent,' constateert ze.

'Ja, Margot. Ze is niet thuisgekomen na het paardrijden,' antwoordt hij en hij trekt zijn overhemd aan.

'Wat zeggen de agenten die als eersten ter plaatse waren?'

'Ze hebben haar auto gevonden en bloed in de stal,' antwoordt hij.

'Mijn hemel.'

'Ik weet het.'

Hij loopt snel naar de wapenkast, toetst de code in, haalt zijn Colt Combat eruit, hangt de holster over zijn schouder en maakt op weg

naar de gang de riempjes vast. Valeria loopt achter hem aan, geeft hem snel een zoen en doet de deur op slot, terwijl hij naar de liften rent.

Terwijl de vouwdeuren van de garage opengaan, denkt Joona aan Margot en aan hun eerste ontmoeting. Ze was hoogzwanger, was net inspecteur geworden en haalde hem bij haar onderzoek, ook al was hij geen politieman meer.

Hij rijdt de helling op en de smalle steeg in, slaat links af de Sveavägen in en verhoogt zijn snelheid als hij richting Klaratunnel rijdt.

Op dit tijdstip is er bijna geen verkeer.

Hij laat Stockholm achter zich. Flats en verlichte winkelcentra vliegen voorbij, fabrieksgebouwen, villawijken en dan duizelingwekkend hoge bruggen over zee-engtes en baaien.

Joona Linna is inspecteur bij de Nationale Operationele Afdeling van de politie. Hij heeft meer ingewikkelde moordzaken opgelost dan enige andere rechercheur in Noord-Europa. Sinds zes jaar woont hij samen met Valeria de Castro en hij heeft een volwassen dochter uit zijn eerste huwelijk.

Aan weerszijden van de oprit naar de manege staat een politieauto.

Het blauwe licht zwiëpt over de bomen en het asfalt. Het lijkt wel of er met krachtige windstoten water over de grond wordt geblazen.

De bestelbus van Erixon staat aan de andere kant van de weg geparkeerd. Hij woont in Gustavsberg, slechts vijf minuten hiervandaan.

Joona zet zijn auto langs de weg, loopt naar zijn collega's toe, groet hen en vraagt of ze de oprit willen afzetten.

De nachtlucht is koel. Alles is stil en donker. Op de paardenboerderij na is hier geen bebouwing, enkel bos en weiland.

Erixons forse gestalte beweegt in het licht van de koplampen van de bestelbus.

Hij staat voor bandensporen in het zand van auto's die over de afrit naar de Ingarövägen gereden zijn, giet vloeibaar gips in elke afdruk en zorgt dat hij de hele omwenteling van het wiel meekrijgt.

‘Laten we hopen dat het maar een vergissing is,’ zegt hij zacht.

‘Ja,’ antwoordt Joona.

Ze stappen in Erixons bus en rijden het korte stukje naar de stal. De koplampen openen een tunnel van witte bomen en veldgras door het duister. Het grind knerpt onder de banden.

Ze komen langs weiden met rijen voerautomaten en een platgetreden paardenbak en zien dan Margots auto op het parkeerterrein staan.

Erixon zet de bus langs de weg.

Er valt nog niets te zeggen. Ze trekken wegwerpoveralls aan en lopen naar de auto, fotograferen die en schijnen met een zaklamp door de ramen.

Het licht glimt in het glas en valt dan in het interieur: het stuur en de stoelen, een blikje energiedrank in het vak van de console, snoepwikkels en een dikke map van de NOA.

Ze lopen naar de stal.

De koplampen van de eerste politieauto ter plaatse schijnen op een tractor en een woud van brandnetels tegen een roodbruine gevel.

Drie kauwen rumoeren verontrust boven een bosschage.

Erixon fotografeert, spuit fixeermiddel in alle voet- en bandenspooren, markeert met cijfers en noteert actiepunten.

Een geüniformeerde collega staat stil in het licht van de open bagageruimte van de politieauto met een rol afzetlint in zijn handen.

‘Waar is je maat?’ vraagt Joonna.

‘In de stal,’ antwoordt hij met een vermoeid gebaar.

‘Blijf staan,’ zegt Erixon en hij begint sporen om de agent heen veilig te stellen.

Als iets waarschijnlijk is, is het meestal ook waar, dat weet Joonna. Maar soms moet hij dat truïsme bij zichzelf herhalen, als hoop zijn denken binnendringt.

Hij kan de gedachte nog niet accepteren dat hij vermoedelijk naar Johanna en de kinderen zal moeten gaan met het bericht dat Margot dood is.

Erixon en Joonna naderen de stal met behoedzame passen. De buitenverlichting is uit, maar in het licht dat door de kieren van de deur komt, is te zien dat een deel van de grond aangeveegd is.

‘Kun je daar met infrarood op schijnen?’ vraagt Joonna.

‘Daar wordt het waarschijnlijk tijd voor,’ zegt Erixon met een zucht.

Hij loopt naar zijn bestelbus en komt terug met een steekwagentje met de uitrusting erop, haalt de lamp tevoorschijn en knipt hem aan.

‘Alle machtig...’

Het grind voor de deur verbleekt in het onzichtbare licht, terwijl

het bloed scherp naar voren treedt in zwarte, draderige clusters.

Ondanks het vegen zijn er grote hoeveelheden bloed te zien in een duidelijke lijn recht vanaf de deur, die na twee meter helemaal ophoudt.

Erixon maakt foto's en neemt op vijf verschillende punten een paar scheppen grind en vult daar vijf afzonderlijke dozen mee.

'Ik moet nu naar binnen,' zegt Joona.

Erixon loopt naar de stal, zoekt naar vingerafdrukken op de deurskruk, op de hele deur, op de deurpost en de muur ernaast.

'Mijn mentor deed altijd elastieken om zijn schoenen, maar ik leg liever rijkelijk staptetegels neer,' zegt hij en hij haalt een stapeltje uit de plastic verpakking.

Hij opent de deur, legt hijgend de eerste tegel achter de drempel en trekt schoenhoesjes aan.

Joona loopt met hem mee de stal in.

De tralies voor de boxen glinsteren in het gele licht van de lamp aan het dak. De tweede agent staat volkomen stil voor de zadelkamer.

In de stalgang is midden op de betonnen vloer een grote bloedplas te zien. Vanaf de plas loopt een lang sleepspoor naar de plaats waar de vloer is aangeveegd.

Vanaf daar zijn tot aan de deur parallelle strepen bloed van de halen met de bezem te zien.

De dader is achteruitgelopen en heeft zijn voetsporen uitgewist.

'Joona Linna,' zegt de agent. 'Ik dacht al bijna dat je niet echt bestond, maar ik dacht dat... ik net zo goed rustig kon blijven staan voor het geval dat wel zo was.'

'Bedankt.'

Terwijl Erixon staptetegels neerlegt, neemt Joona de plaats delict in ogenschouw. Alle paarden doezelen in hun box, op een onrustig bewegende zwarte ruïne op de wasplaats na.

De dader heeft niet geprobeerd het misdrijf te verhullen, denkt Joona. Hij wilde alleen de sporen van zijn eigen schoenen van de ondergrond verwijderen.

Erixon schijnt met een fel strijklicht op de vloer, maar alle voetsporen zijn uit de stalgang verdwenen. Hij zucht, probeert een andere hoek en geeft het dan op.

‘Er zijn geen voetsporen... en de deurkruk is afgeveegd,’ zegt hij.
Joonna loopt over de tegels.

Het grootste deel van de primaire bloedplas is al opgedroogd, maar het midden bestaat nog uit slijmerig stolsel.

Er is geen afgeworpen bloed, er zijn geen grote achterwaartse spetters.

Margot is met een eenhandig wapen beschoten.

Een pistool met een vrij lage mondingssnelheid en een patroon met een holle punt, aangezien de kogel in haar lichaam is blijven zitten.

Erixon bevochtigt het ene wattenstaafje na het andere met een natriumchlorideoplossing, strijkt ermee over het droge bloed en stopt ze in plastic bewijszakjes.

Joonna’s blik is geconcentreerd als hij langzaam verder loopt, terwijl hij de schaduwen die deze afdrukken hebben achtergelaten in zich opneemt.

Er ligt veel bloed, hoelang ze hier heeft gelegen valt niet makkelijk vast te stellen, maar het bloed stroomde nog uit haar lichaam en was nog niet gaan stollen toen ze werd weggesleept.

Een zwarte voerbak staat scheef en er is een decimeterlang spoor van plastic schraapsel op de vloer te zien.

‘Wat denk je?’ vraagt Erixon, die Joonna’s blik heeft gevolgd.

‘Wil je Bluestar rond die plas spuiten?’ vraagt hij.

Erixon haalt de flacon en spuit op alle vlakken waar geen zichtbaar bloed is.

De chemische substanties in de spray geven het bloed een tijdelijke luminescentie. Elk klein bloeddruppeltje licht ijsblauw op.

Joonna staat stil. Hij probeert de plaats delict met grotere precisie af te lezen, nu al het bloed tot op het kleinste spatje zichtbaar is.

Hij registreert de vorm van elk druppeltje in relatie met de ondergrond en de zwaartekracht.

Vijfendertig centimeter van de plas is het koude licht van een paar vage vlekken zichtbaar.

Joonna loopt er over de staptegels naartoe en buigt zich naar voren.

Bij de bloedvlekken op het beton is wat roze lippenstift te zien.

Ze is hard op haar gezicht gevallen.

Erixon fotografeert en Joonna loopt rond naar de andere kant, bukt

en kijkt naar een serie van zes lichtgevende bloeddruppels rechts van de plas.

Aangezien bloed een grotere oppervlaktespanning heeft dan water, zullen druppels die op een enigszins glad oppervlak vallen niet uiteenspatten, maar hun gelijkmatige randen houden, zoals de serie druppels op de geslepen betonvloer.

De eerste vijf druppels zijn enigszins spits, vanwege een rechts gerichte bewegingsenergie, maar de laatste is volkomen rond.

‘Zoek naar deeltjes van een detonator in deze druppels,’ zegt Joona en hij wijst naar de serie.

‘Die heb ik nog niet eerder gehoord, maar dat ga ik doen,’ antwoordt Erixon.

‘De dader is rechtshandig, heeft de loop van achteren tegen haar lichaam geduwd, heeft een schot gelost en is een stukje meegegaan in de beweging van haar val, voordat hij het wapen op deze manier zijwaarts bewoog, vrij langzaam, en bleef staan.’

‘Je denkt dat deze druppels van de loop van het pistool zijn gevallen?’

‘Margot is voorover gesmakt, met de kogel nog in haar lichaam, ze is met haar gezicht op de grond gekomen en haar lippen zijn gebarsten.’

‘We weten niet of het Margots bloed is,’ probeert Erixon.

‘Dat is haar lippenstift.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ik ben zeker van de tint.’

‘Dat klinkt niet goed,’ mompelt Erixon.

‘Ja, maar Margot was nog in leven, aangezien ze zich aan die bak heeft vastgehouden.’

‘Ik probeer het met amidozwart.’

‘De dader heeft haar aan haar voeten naar buiten gesleept, terwijl ze leefde. Hij heeft haar in de auto getild en die een stukje naar voren gezet, is de stal weer in gegaan om de sporen weg te vegen en de deurkruk en de deur schoon te maken. Daarna is hij tot aan de auto met de bezem over het grind gegaan en is weggereden.’